

Handlingen skal være offentlig, at den skal være summarisk, og at den ordentligvis skal være inappellabel. Hvad nu det Første angaar, at Behandlingen skal være offentlig, saa er det en Sag af Betydning, men naar Lovbøstet i den samme Paragraph siger, at disse Sager, paa Offentligheden nær, skulle behandles efter de samme Regler, som hidtil have været fulgte ved offentlige Politifagers Behandling i Almindelighed, saa er Reglen Skriftlighed; men Offentlighed og Skriftlighed ere sandelig ved en Retsforhandling to Egenheder, som ikke kunne forenes. Jeg hørte nok en æret Rigsdagsmand igaar sige, at der ikke var Noget iveien for at lade Behandlingen være skriftlig, fordi den var offentlig; men en saadan offentlig Behandling vilde komme til at bestaae i, at der forelagdes Indlæg, og man ikke fik Mere end Oplæsningen deraf at høre; men vistnok er det nødvendigt at bibeholde Skriftligheden, naar der overhovedet skal være Appel. Regjeringens Udkast har jo imidlertid paatænkt, at der ingen Appel skal være. Jeg har nu hørt Udtalelser fra mange Sider mod denne Bestemmelse i Udkastet, men har fundet, at det paa ingen Maade gif an, at det vilde være uførenligt med Borgernes Sikkerhed og vilde vække en Stræk, man ikke burde see bort fra, — ja, det er muligt, at Stemningen er en saadan, og efter de mange vægtige Udtalelser, som i den Henseende ere faldne, tør jeg heller ikke troe Andet; jeg hørte rigtignok nylig fra en Side, som jeg lægger megen Vægt paa, fra Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), en Uttring i modsat Retning, som det glædede mig at fornemme. Men er det saa, at det virkelig er den almindelige Anfuselse, at det ikke gaaer an at overlade Behandlingen og Afgjørelsen af disse Sager til een Dommer, medmindre det er muligt at prøve hans Dom i høiere Ret, ja, saa faaer man at høre sig derfor. Jeg nægter imidlertid ikke, at det forekommer mig, at den i Lovbøstet foreslaaede Behandlingsmaade staaer i et nye Forhold til Grundlovens § 79, ikke blot forsaavidt der i denne Paragraph er talt om Rævningsinstitutionens Indførelse, men navnlig forsaavidt den siger, at Mundtlighed og Offentlighed skulle gennemføres

ved hele Retspleien. De Herrer maae dog sandelig gjøre sig fortrolige med, at naar Mundtlighed og Offentlighed skulle gennemføres i hele Retspleien, saa ere vi virkelig ikke istand til at have Appel ved enhver Leilighed, thi hvor Appellen skal finde Sted, maa man have Skriftlighed heelt igjennem, og Skriftlighed forliges ikke vel med Mundtlighed og Offentlighed. Imidlertid, som sagt, er det virkelig Anfuselsen i Folket, saa maa man høre sig derfor, thi det er tilvisse ogsaa min Mening, at det øverste Princip for al borgerlig Udvikling er, at Lovgivningen gaaer Haand i Haand med Folkets Ønsker; det er mig i den Henseende ikke nok, at Lovgivningen ikke vækker Stræk og Afsty hos Befolkningen; allerede det, at Befolkningen ikke synes om et Lovbud, ikke er fortrolig dermed, er ængstelig derfor og ikke gjerne fær det, er mig Grund nok til, at det ikke bør gives. Vi faae altsaa under denne Forudsætning at vente med at ordne det her omhandlede Forhold paa en saadan Maade, der ogsaa efter min Overbeviisning er den rigtigste, indtil de almindelige Begreber i Landet gaae i Samklang dermed, og jeg skal derfor heller ikke inhævere dette Punkt, allermindst i Dieblisset. Jeg skal kun nævne, at naar man her i Salen har hørt forskellige Midler anvise, hvorved man skulde kunne komme ud over Vanskelighederne i saa Henseende, som at man skulde kunne henvise Sagen fra den enkelte Assessor til flere Assesorer, hans Colleger, i den samme Ret, eller at man skulde kunne henvise den enkelte Dommers Decret til Hof- og Stadsretten som Appelinstant, eller skulde kunne begynde en Sag heelt forfra, naar det viste sig, at man ikke var tilfreds med Decretets Afgjørelse, saa ere alle disse Midler for mig lidet fyldestgjørende; der er ialtsald kun et af de Midler, der ere antydede her under Discussionen, som jeg synes, der kunde gjøres Noget af, og det er det, der er antydet af Rigsdagsmanden for Rjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen), nemlig at det skulde tilkjendegives fra den Paagjældendes Side, om han insisterede paa en fuldstændigere og formeligere Afgjørelse, eller om han nøiedes med den summariske Afgjørelse af den enkelte Dommer. Endvidere maa jeg være enig i den Tanke, jeg